

Eliáš – číslo tri

Nech je to známe

Jeff Pippenger

2023-09-29

A stalo sa v čase obetovania večernej obete, že prorok Eliáš pristúpil a povedal: Hospodine, Bože Abraháma, Izáka a Izraela, nech je dnes známe, že ty si Boh v Izraeli a že ja som tvoj služobník a že som všetky tieto veci vykonal podľa tvojho slova. 1 Kráľov 18:36.

Určovali sme charakteristiky Eliáša ako symbolu. Jednou z týchto charakteristík je, že služba a poslanstvo Eliáša, Jána Krstiteľa a Williama Millera boli nástrojmi súdu. Ich poslanstvo Pán použil na to, aby preskúšal ich príslušné dejiny. Ježiš povedal, že keby nebol prišiel, hundrajúci Židia by nemali hriech.

Keby som nebol prišiel a nehovoril im, nemali by hriech; ale teraz nemajú výhovorku pre svoj hriech. Ján 15,22.

Ezechiel označuje tú istú zásadu pre hašteriacich sa Židov svojej doby.

Lebo sú to bezočivé deti a zatvrdilého srdca. Posielam ťa k nim; a povieš im: Takto hovorí Pán Hospodin. A oni, či už budú počúvať, alebo či sa zdržia, (lebo sú domom spurným,) predsa poznajú, že bol medzi nimi prorok. Ezechiel 2:4, 5.

Symbolika Eliáša zahŕňa aj jeho úlohu ako nástroja súdu.

„Tí, ktorí sa podieľajú na zvestovaní poslanstva tretieho anjela, skúmajú Písma podľa toho istého postupu, aký prijal otec Miller. V útlej knihe s názvom Views of the Prophecies and Prophetic Chronology otec Miller uvádza tieto jednoduché, no rozumné a dôležité pravidlá pre štúdium a výklad Biblie:“

„1. Každé slovo musí mať svoj náležitý význam vo vzťahu k predmetu predloženému v Biblii; 2. Celé Písmo je nevyhnutné a možno mu porozumieť usilovným uplatňovaním a štúdiom; 3. Nič, čo je zjavené v Písme, nemôže ani nebude skryté pred tými, ktorí prosia vo viere a nepochybujú; 4. Ak chcete porozumieť učeniu, zhromaždíte všetky texty Písma o predmete, ktorý chcete poznať, potom nech má každé slovo svoj náležitý vplyv; a ak môžete vytvoriť svoju teóriu bez rozporu, nemôžete byť v omyle; 5. Písmo musí byť svojím vlastným vykladačom, pretože je samo sebe pravidlom. Ak sa spolieham na učiteľa, aby mi ho vyložil, a on by len hádal jeho význam, alebo si želal, aby bol taký pre svoje sektárske vyznanie, alebo aby bol pokladaný za múdreho, potom sú jeho dohady, želania, vyznanie alebo múdrosť mojím pravidlom, a nie Biblia.“

„Vyššie uvedené je časťou týchto pravidiel; a pri našom štúdiu Biblie všetci dobre urobíme, ak budeme dbať na predložené zásady.

„Pravá viera je založená na Písmach; no satan používa toľké úskoky, aby prekrútil Písma a vniesol blud, že je potrebná veľká opatrnosť, ak chce niekto poznať, čo skutočne učia. Jedným

z veľkých klamov tejto doby je príliš sa zaoberať pocitmi a zároveň sa dovolávať úprimnosti, pričom sa prehliadajú jasné výroky slova Božieho preto, že toto slovo sa nezhoduje s pocitmi. Mnohí nemajú pre svoju vieru iný základ než emócie. Ich náboženstvo spočíva vo vzrušení; keď ono pomíne, ich viera je preč. Pocit môže byť plevou, ale slovo Božie je pšenitou. A „čože“, hovorí prorok, „je pleva proti pšenici?““

„Nikto nebude odsúdený za to, že nedbal na svetlo a poznanie, ktoré nikdy nemal a ktoré ani nemohol získať. No mnohí odmietajú poslúchnuť pravdu, ktorá im je predkladaná Kristovými vyslancami, pretože sa chcú prispôbiť meradlu sveta; a pravda, ktorá dosiahla ich porozumenie, svetlo, ktoré zažiarilo v duši, ich odsúdi na súde. V týchto posledných dňoch máme nahromadené svetlo, ktoré svietilo počas všetkých vekov, a budeme niest zodpovednosť tomu zodpovedajúcu. Cesta svätosti nie je na úrovni so svetom; je to vyvýšená cesta. Ak kráčame po tejto ceste, ak bežíme po ceste Pánových prikázaní, zistíme, že „dráha spravodlivých je ako žiarivé svetlo, ktoré svieti čoraz jasnejšie až do dokonalého dňa.““
Review and Herald, 25. november 1884.

Nie sme „odsúdení za to, že sme neuposlúchli svetlo a poznanie, ktoré“ sme „nikdy nemali a“ sme „nemohli získať.“ Dôležitým aspektom tohto výroku je výraz „nemohli získať.“ Eliáš, Ján a Miller predstavujú pre svoje príslušné generácie svetlo, ktoré bolo možné získať. Prítomnosť ich posolstva odstránila závoj toho, čo sa v Spojených štátoch právne nazýva „plausible deniability“. Eliášovo posolstvo v každej generácii, v ktorej sa prejaví, odstraňuje akúkoľvek „plausible deniability“, a tak robí celú generáciu zodpovednou za svetlo, ktoré je jej vtedy predložené.

„Môj brat raz povedal, že nechce počuť nič o učení, ktoré zastávame, zo strachu, že by sa dal presvedčiť. Nechcel chodiť na zhromaždenia ani počúvať kázne; no neskôr vyhlásil, že vidí, že je vinný rovnako, ako keby ich bol počul. Boh mu dal príležitosť poznať pravdu a za túto príležitosť ho bude brať na zodpovednosť. Medzi nami je mnoho takých, ktorí sú zaujatí proti učeniám, o ktorých sa teraz hovorí. Neprídu, aby počúvali, nebudú pokojne skúmať, ale svoje námietky predkladajú v temnote. Sú celkom spokojní so svojím postavením. „Hovoríš: Som bohatý, zbohatol som a nič nepotrebujem, a nevieš, že si biedny, úbohý, chudobný, slepý a nahý. Radím ti, aby si si kúpil odo mňa zlato prepálené v ohni, aby si zbohatol, a biele rúcho, aby si sa odel a aby sa neukázala hanba tvojej nahoty; a svoje oči si pomaž kolýriom, aby si videl. Ja všetkých, ktorých milujem, karhám a vychovávam; buď teda horlivý a kajaj sa“ (Zjavenie 3,17–19).“

„Tento výrok Písma sa vzťahuje na tých, ktorí žijú v dosahu zvesti, ale neprídu ju počuť. Ako viete, či Pán neposkytuje nové dôkazy svojej pravdy a nezasadzuje ich do nového rámca, aby bola pripravená cesta Pánovi? Aké plány ste pripravovali, aby nové svetlo mohlo preniknúť radmi Božieho ľudu? Aký máte dôkaz, že Boh neposlal svetlo svojim deťom? Každá sebestačnosť, sebeckosť a pýcha vlastného názoru musia byť odložené. Musíme prísť k nohám Ježiša a učiť sa od Neho, ktorý je tichý a pokorný srdcom. Ježiš neučil svojich učeníkov tak, ako rabíni učili svojich. Mnohí Židia prichádzali a počúvali, keď Kristus odhaľoval tajomstvá spasenia, ale neprichádzali sa učiť; prichádzali kritizovať, pristihnúť Ho pri nejakej nedôslednosti, aby mali niečo, čím by mohli popudit ľud proti Nemu. Boli spokojní so svojím poznaním, ale Božie deti musia poznať hlas Pravého Pastiera. Nie je toto čas, keď by bolo

nanajvýš vhodné postiť sa a modliť sa pred Bohom? Sme v nebezpečenstve rozporov, v nebezpečenstve zaujať stranu v spornom bode; a nemali by sme vážne hľadať Boha, s pokorením duše, aby sme poznali, čo je pravda?“ Selected Messages, kniha 1, 413.

Tí, ktorí predstavujú Eliášovo poslanstvo, sú nástrojmi súdu v procese očisťovania, ktorý pripravuje cestu pre Posla zmluvy, aby očistil chrám. Pri vykonávaní diela očistenia chrámu sa zjavuje svetlo prítomnej pravdy. Keby sa nemalo zjaviť, tí, ktorých sa Kristus usiloval a usiluje očistiť, by si ponechali svoj laodicejský plášť sebaklamu. Eliáš symbolizuje službu, ktorá predkladá pravdu ako nástroj súdu. Preto sme poučení, že tí, ktorí odmietli poslanstvo Jána Krstiteľa, nemohli mať úžitok z Ježišovho učenia.

„Bola som upozornená, aby som sa vrátila k ohlasovaniu prvého príchodu Krista. Ján bol poslaný v duchu a moci Eliáša, aby pripravil cestu Ježišovi. Tí, ktorí odmietli Jánovo svedectvo, nemali úžitok ani z Ježišovho učenia.“ Early Writings, 258.

V prorockých dejinách, ktoré predobrazujú očisťovanie Božieho ľudu, sa odкрýva poslanstvo prítomnej pravdy, ktoré túto generáciu robí zodpovednou za to, či si zvolí tmu alebo svetlo.

Ty však, ó, Daniel, zavri tieto slová a zapečat' knihu až do času konca: mnohí budú pobeňovať sem i tam a poznanie sa rozmnoží... A povedal: Choď svojou cestou, Daniel, lebo tieto slová sú uzavreté a zapečatené až do času konca. Mnohí budú očistení, vybielení a skúšaní; bezbožní však budú páchať bezbožnosť a nikto z bezbožných neporozumie; múdri však porozumejú. Daniel 12:4, 9, 10.

Tých, ktorí pre svoje príslušné generácie predstavujú Eliášovo poslanstvo, Kristus označuje za svojich vyslancov, aby ich použil ako nástroje súdu. Práve to Eliáš vyjadroval, keď povedal: „nech sa dnes pozná, že ty si Boh v Izraeli a že ja som tvoj služobník a že všetky tieto veci som vykonal na tvoje slovo.“

Túto pravdu Ježiš vyjadril aj vo vzťahu k Jánovi Krstiteľovi.

A keď odchádzali, Ježiš začal hovoriť zástupom o Jánovi: Čo ste vyšli na púšť vidieť? Trstinu zmietanú vetrom? Ale čo ste vyšli vidieť? Človeka oblečeného do mäkkého rúcha? Hľa, tí, čo nosia mäkké rúcha, sú v domoch kráľov. Ale čo ste vyšli vidieť? Proroka? Áno, hovorím vám, aj viac ako proroka. Lebo to je ten, o ktorom je napísané: Hľa, ja posielam svojho posla pred tvojou tvárou, ktorý pripraví tvoju cestu pred tebou. Matúš 11:7–10.

Ján bol viac než prorok; bol nástrojom súdu a jeho služba bola stotožnená s jeho pokolením, lebo vyšli na púšť, aby ho videli, tak isto isto, ako celý Izrael prišiel na Karmel na Achabov rozkaz. William Miller porozumel vzrastu poznania, ktoré bolo odpečatené v roku 1798. Predstavoval tých, ktorí prebiehali sem a ta v Božom slove, ako poznanie vzrastalo. Jeho poslanstvo bolo založené na prorockom čase a v roku 1840 boli jeho poslanstvo i služba postavené pred jeho pokolenie takým spôsobom, že celý protestantský svet sledoval, či jeho metodológia obstojí. Keď sa to potvrdilo, jeho poslanstvo bolo nesené po celom svete.

„V roku 1840 vzbudilo všeobecný záujem ďalšie pozoruhodné naplnenie proroctva. Dva roky predtým Josiah Litch, jeden z popredných kazateľov ohlasujúcich druhý príchod, uverejnil

výklad Zjavenia 9, v ktorom predpovedal pád Osmanskej ríše. Podľa jeho výpočtov mala byť táto moc zvrhnutá... 11. augusta 1840, keď možno očakávať, že osmanská moc v Konštantínopole bude zlomená. A verím, že sa ukáže, že je to tak.“

„Práve v určenom čase Turecko prostredníctvom svojich vyslancov prijalo ochranu spojeneckých mocností Európy, a tak sa podriadilo kontrole kresťanských národov. Táto udalosť presne naplnila predpoveď. Keď sa to stalo známym, zástupy boli presvedčené o správnosti zásad prorockého výkladu, ktoré prijali Miller a jeho spolupracovníci, a adventnému hnutiu bol daný úžasný impulz. Muži učnosti a spoločenského postavenia sa spojili s Millerom tak pri kázaní, ako aj pri publikovaní jeho názorov, a od roku 1840 do roku 1844 sa dielo rýchlo rozšírilo.“ The Great Controversy, 334, 335.

Obdobie „od roku 1840 do roku 1844“ predstavuje dejiny „siedmich hromov“ zo zjavenia v desiatej kapitole. V týchto dejinách sa začal proces očisťovania, ktorý bol znázornený v tretej kapitole Malachiáša a v dvoch Kristových očisteniach chrámu. Proces očisťovania bol postupným procesom skúšky, založeným na Millerovom chápaní zásady deň za rok. Tí, ktorí predstavujú Eliášovo posolstvo, pripravujú cestu, aby posol zmluvy náhle prišiel do svojho chrámu, a sú symbolom nástroja súdu, ktorý posol zmluvy používa na vymetanie tých, ktorí si volia tmu radšej než svetlo.

Ja vás veru krstím vodou na pokánie; ale Ten, ktorý prichádza po mne, je mocnejší ako ja, a ja nie som hoden nosiť Mu obuv; On vás bude krstiť Duchom Svätým a ohňom. Jeho vejačka je v Jeho ruke a dôkladne prečistí svoje humno; svoju pšenicu zhromaždí do sýpky, ale plevy spáli neuhasiteľným ohňom. Matúš 3,11.12.

V dňoch Kristových, predstavených v Jánovi 6:66, stratil viac učeníkov než kedykoľvek inokedy. V diele Túžba vekov, kde sa tento oddiel z Jána rozoberá, bola práve metodológia prorockej aplikácie tým dôvodom, pre ktorý učenici odišli. Nedokázali pochopiť, že doslovné predstavovalo duchovné, a podľa apoštola Pavla doslovné prichádza pred duchovným.

A tak je napísané: Prvý človek Adam sa stal živou dušou; posledný Adam oživujúcim duchom. Avšak nie to duchovné bolo prvé, ale to prirodzené; potom to duchovné. 1 Korinťanom 15:45, 46.

Židia, ktorí neboli ochotní, a preto ani schopní porozumieť, odmietli pochopiť Krista, keď označil sám seba za chlieb z neba, ktorý treba jesť. Zvyky a tradície prevážili nad metódou, ktorú uplatňoval sám Kristus. O tejto histórii sestra Whiteová zaznamenala:

„Verejným pokarhaním ich nevery sa títo učenici ešte viac odcudzili Ježišovi. Boli veľmi nespokojní a v túžbe zraniť Spasiteľa a uspokojiť zlomyseľnosť farizejov sa mu obrátili chrbtom a opovržlivo ho opustili. Urobili svoju voľbu; prijali formu bez ducha, šupku bez jadra. Svoje rozhodnutie už nikdy potom nezmenili, lebo viac nechodili s Ježišom.

„Lopata je v Jeho ruke a dôkladne prečistí svoje humno a svoju pšenicu zhromaždí do sýpky.“ Matúš 3,12. Toto bol jeden z časov preosievania. Slovmi pravdy sa plevy oddeľovali od pšenice. Pretože boli príliš márniví a samospravodliví, než aby prijali pokarhanie, príliš milujúci svet, než aby prijali život pokory, mnohí sa odvrátili od Ježiša. Mnohí ešte stále robia

to isté. Duše sú dnes skúšané tak, ako boli skúšaní tí učenici v synagóge v Kafarnaume. Keď je pravda privedená k srdcu, vidia, že ich životy nie sú v súlade s Božou vôľou. Vidia potrebu úplnej zmeny v sebe; no nie sú ochotní ujať sa diela sebazaprenia. Preto sa hnevajú, keď sú ich hriechy odhalené. Odchádzajú pohoršení, práve ako učenici opustili Ježiša a reptali: „Tvrdá je to reč; kto ju môže počúvať?“ Túžba vekov, 392.

Je to Malachiášov posol zmluvy, ktorý očisťuje synov Léviho ohňom. Dôkladne prečisťuje svoje humno a oddeľuje pšenicu od pliev. Toto dielo koná vejárom. Vejár je tým, čo uskutočňuje oddelenie, a vejár je posolstvo prítomnej pravdy pre každé príslušné obdobie dejín, v ktorom očisťuje synov Léviho. Vejár je Eliášovo posolstvo a poslovia, ktorí predstavujú nástroj súdu.

Hľa, ja posielam svojho posla, aby pripravil cestu predomnou; a náhle príde do svojho chrámu Pán, ktorého hľadáte, a posol zmluvy, po ktorom túžite: hľa, príde, hovorí Hospodin zástupov. Ale kto znesie deň jeho príchodu? A kto obstojí, keď sa ukáže? Lebo je ako oheň taviča a ako mydlo bieliča. A bude sedieť ako tavič a čistič striebra; očistí synov Léviho a pretaví ich ako zlato a striebro, aby prinášali Hospodinovi obeť v spravodlivosti. Vtedy bude obeť Júdu a Jeruzalema ľúba Hospodinovi ako za dávnych dní a ako v predošliých rokoch. Malachiáš 3:1–4.

Ten, ktorý prichádza po Jánovi Krstiteľovi, je Ten, ktorý prečisťuje svoje humno vejačkou a je ako oheň taviča. Proces očisťovania uskutočňuje posol zmluvy, a preto označuje dejiny, v ktorých Pán vstupuje do zmluvy s novým vyvoleným zmluvným ľudom. Keď bol staroveký Izrael vyslobodený z otroctva Egypta, jednou z tém týchto posvätných dejín bola otázka „prvorodeného“. Či už to bola smrť egyptských prvorodených, alebo Božie označenie Izraela za svojho prvorodeného.

A povieš faraónovi: Toto hovorí Hospodin: Izrael je môj syn, môj prvorodený. A hovorím ti: Prepusti môjho syna, aby mi slúžil; a ak ho odmietneš prepustiť, hľa, zabijem tvojho syna, tvojho prvorodeného. Exodus 4,22.23.

Keď Boh pri vyslobodení z Egypta uzavrel s Izraelom zmluvu, božský plán spočíval v tom, že každý prvorodený syn z každého kmeňa bude zasvätený službe kňazstva. No pri vzbure zlatého teľaťa stál na Mojžišovej strane uprostred tejto vzbury iba kmeň Lévi. Pre ich vernosť Boh zrušil svoj plán, podľa ktorého mal byť každý prvorodený z každého kmeňa zasvätený kňazstvu; obišiel ostatné kmene a udelil kmeňu Lévi výlučné právo na kňazstvo. Keď posol zmluvy očisťuje synov Léviho, predstavuje to dejiny, v ktorých je niekdajší zmluvný ľud odložený bokom v prospech nového zmluvného ľudu. Tak to bolo v prípade Jána Krstiteľa, milleritov a tak to bude aj v prípade stoštyridsaťštyritisíc. Od roku 1840 do roku 1844 sa začal proces očisťovania prostredníctvom skúšobnej otázky prorockého posolstva, ktoré bolo dané Williamovi Millerovi. To viedlo k tomu, že Pán náhle prišiel do svojho chrámu 22. októbra 1844, no proces očisťovania sa neskončil až do roku 1863.

„Ako proroctvo z Daniel 8,14: „Až do dvetisíc tristého večera a rána; potom bude svätyňa očistená,“ tak aj posolstvo prvého anjela: „Bojte sa Boha a vzdajte Mu slávu, lebo prišla hodina Jeho súdu,“ poukazovali na Kristovu službu vo svätyni svätých, na vyšetrujúci súd, a nie na Kristov príchod na vykúpenie Jeho ľudu a zničenie bezbožných. Omyl nespočíval vo výpočte prorockých období, ale v udalosti, ktorá sa mala odhrať na konci 2300 dní. Pre tento omyl

veriaci zakúsili sklamanie, a predsa sa splnilo všetko, čo bolo predpovedané prorocstvom a čo mali na základe Písma dôvod očakávať. Práve v čase, keď oplakávali stroskotanie svojich nádejí, nastala udalosť, ktorá bola predpovedaná posolstvom a ktorá sa musela splniť skôr, ako sa mohol Pán zjaviť, aby odmenil svojich služobníkov.“

„Kristus neprišiel na zem, ako očakávali, ale, ako to bolo predznačené v predobrazoch, do najsvätejšieho miesta Božieho chrámu v nebi. Prorok Daniel Ho predstavuje, ako v tomto čase prichádza k Starodávne dňami: ‚Videl som v nočných videniach, a hľa, s nebeskými oblakmi prichádzal ktosi ako Syn človeka a prišiel‘ — nie na zem, ale — ‚k Starodávne dňami, a priviedli Ho pred Neho.‘ Daniel 7,13.

Tento príchod predpovedá aj prorok Malachiáš: „Pán, ktorého hľadáte, zrazu príde do svojho chrámu, aj Anjel zmluvy, po ktorom túžite; hľa, príde, hovorí Hospodin zástupcov.“ Malachiáš 3,1. Pánov príchod do Jeho chrámu bol pre Jeho ľud náhly, neočakávaný. Nečakali Ho tam. Očakávali, že príde na zem, „v plamennom ohni, aby vykonal pomstu nad tými, čo nepoznajú Boha a neposlúchajú evanjelium.“ 2 Tesaloničanom 1,8.

„Ľud však ešte nebol pripravený stretnúť svojho Pána. Ešte sa preň muselo vykonať dielo prípravy. Malo mu byť dané svetlo, ktoré by jeho myseľ upriamilo na Boží chrám v nebi; a keď budú vierou nasledovať svojho Veľkňaza v Jeho službe tam, budú im zjavené nové povinnosti. Cirkvi malo byť dané ešte ďalšie posolstvo výstrahy a poučenia.

„Prorok hovorí: ‚Kto znesie deň jeho príchodu? a kto obstojí, keď sa ukáže? Lebo on je ako oheň taviča a ako mydlo valchárov. Bude sedieť ako tavič a čistič striebra; očistí synov Léviho a prečistí ich ako zlato a striebro, aby prinášali Hospodinovi obetný dar v spravodlivosti.‘ Malachiáš 3, 2. 3. Tí, ktorí budú žiť na zemi, keď sa príhovor Krista vo svätyni hore skončí, budú musieť obstáť pred očami svätého Boha bez prostredníka. Ich rúcha musia byť bez poškvŕny, ich charaktery musia byť očistené od hriechu krvou pokropenia. Milosťou Božou a vlastným usilovným úsilím musia byť víťazmi v boji so zlom. Kým v nebi prebieha vyšetrojúci súd, kým sa hriechy kajúcich veriacich odstraňujú zo svätyne, medzi Božím ľudom na zemi sa musí uskutočňovať zvláštne dielo očistenia, odkladania hriechu. Toto dielo je jasnejšie predstavené v posolstvách Zjavenia 14.“

„Keď bude toto dielo dokonané, nasledovníci Krista budú pripravení na Jeho zjavenie. ‚Potom bude Hospodinovi príjemná obeta Júdu a Jeruzalema ako za dávnych dní a ako v predošliých rokoch.‘ Malachiáš 3:4. Vtedy cirkev, ktorú si náš Pán pri svojom príchode prijme k sebe, bude ‚slávna cirkev, nemajúca škvrnu ani vrásku, ani nič podobné tomu‘. Efezanom 5:27. Vtedy bude vyzerat’ ‚ako zornička, krásna ako mesiac, čistá ako slnko, hrozná ako vojsko s koruhvami‘. Pieseň Šalamúnova 6:10.“

„Okrem Pánovho príchodu do svojho chrámu Malachiáš predpovedá aj jeho druhý príchod, jeho príchod na vykonanie súdu, týmito slovami: ‚A priblížim sa k vám na súd; a budem rýchlym svedkom proti čarodejníkom a proti cudzoložníkom a proti tým, čo falošne prisahajú, a proti tým, čo utláčajú nádeňníka na jeho mzdu, vdovu i sirotu, a odopierajú cudzincovi jeho právo a neboja sa ma, hovorí Hospodin zástupcov.‘ Malachiáš 3,5. Júda sa vzťahuje na tú istú scénu, keď hovorí: ‚Hľa, Pán prichádza s desaťtisícmi svojich svätých, aby vykonal súd nad

všetkými a usvedčil všetkých bezbožných medzi nimi zo všetkých ich bezbožných skutkov.“ Júda 14, 15. Tento príchod a Pánov príchod do jeho chrámu sú odlišné a oddelené udalosti.“

„Príchod Krista ako nášho veľkňaza do najsvätejšieho oddelenia na očistenie svätyne, zobrazený v Danielovi 8,14; príchod Syna človeka k Pradávnemu, ako je predstavený v Danielovi 7,13; a príchod Pána do Jeho chrámu, predpovedaný Malachiášom, sú opismi tej istej udalosti; a tá je takisto znázornená príchodom ženicha na svadbu, ako to Kristus opísal v podobenstve o desiatich pannách v Matúšovi 25.“ The Great Controversy, 424–426.

V poslednom odseku sa spomínajú štyri „príchody“ a všetky predstavujú ten istý príchod, symbolizovaný štyrmi rozličnými spôsobmi. Jedným z týchto „príchodov“ je podobenstvo o desiatich pannách.

„Často sa odvolávam na podobenstvo o desiatich pannách, z ktorých päť bolo múdрых a päť nerozumných. Toto podobenstvo sa splnilo a splní do poslednej litery, lebo má osobitné uplatnenie pre tento čas a tak ako posolstvo tretieho anjela sa splnilo a bude aj naďalej prítomnou pravdou až do konca času.“ Review and Herald, 19. august 1890.

Ak štyri „príchody“ „sú opismi tej istej udalosti“, potom tie štyri „príchody“, ktoré sa naplnili na začiatku adventizmu v mileritskom hnutí, sa v Eliášovom hnutí na konci adventizmu znovu „naplnia“ „do najmenšieho detailu“.

William Miller a milleriti boli predstaviteľmi posolstva prvého anjela a v tom istom úryvku z Early Writings, ktorý sme nedávno citovali, malo posolstvo prvého anjela totožné charakteristiky ako Ján Krstiteľ. Citovali sme pasáž, ktorá hovorí, že tí, ktorí odmietli posolstvo Jána Krstiteľa, nemohli mať úžitok z učenia Ježiša. V nasledujúcom odseku hovorí: „Tí, ktorí odmietli prvé posolstvo, nemohli mať úžitok z druhého; ani nemali úžitok z polnočného volania, ktoré ich malo pripraviť, aby vierou vošli s Ježišom do najsvätejšieho oddelenia nebeskej svätyne.“ William Miller aj Ján Krstiteľ predstavujú nástroje súdu.

Keby sa ani jeden z nich nebol zjavil, ich príslušné generácie by neboli niesli zodpovednosť za odmietnutie svetla. Boh použil týchto dvoch poslov, aby odstránil laodicejský plášť hriechu, a tak odhalil laodicejskú nahotu bývalého vyvoleného ľudu tým, že uviedol posolstvo, ktoré – či už prijaté, alebo odmietnuté – bude pri súde použité ako znamenie, že medzi nimi bol prorok. Dejiny rokov 1840 až 1844 boli predobrazene zobrazené ohňom zostupujúcim na Eliášovu obeť na vrchu Karmel. Pravý prorok bol odlíšený od falošných prorokov.

Sme v bode, keď by sme mali načrtnúť proces očisťovania, ktorý pokračoval po 22. októbri 1844. Sestra Whiteová uviedla, že po 22. októbri 1844 „ľud ešte nebol pripravený stretnúť svojho Pána. Ešte bolo treba preň vykonať dielo prípravy. Malo mu byť dané svetlo, ktoré by jeho myseľ upriamilo na Boží chrám v nebi; a keď by vierou nasledovali svojho Veľkňaza v Jeho službe tam, boli by im zjavené nové povinnosti. Cirkvi malo byť dané ďalšie posolstvo napomenutia a poučenia.“

Keď adventizmus odmietol „sedem časov“ z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika, ktoré Daniel nazval Mojžišovou „prisahou“, stratil schopnosť rozpoznať, že proces očisťovania pokračoval aj za

hranicou ich počiatočného diela porozumenia pravdám spojeným s otvorením súdu.

Procesom pokračujúceho očisťovania sa budeme zaoberať v nasledujúcom článku a začneme uvádzať roh pravého protestantizmu, ktorý milleritský adventizmus prijal v 40. rokoch 19. storočia, do súladu s rohom republikánstva.